

DŽEJMS S. A. KORI

**ABADONOVA
KAPIJA**

TREĆA KNJIGA PROSTRANSTVA

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James S. A. Corey
ABADDON'S GATE

Copyright © 2013 by James S. A. Corey

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Voltera Džona Vilijamsa, koji nam je
pokazao kako to da uradimo, i za Keri Von,
koja se postarala da ne zabrljamo preterano*

Prolog: Maneo

Maneo Jung-Espinoza – Neo za prijatelje na stanici Cerera – zgurio se u kabini malog broda koji je krstio imenom *Y Que*.^{*} Posle skoro tri meseca, preostalo mu je možda još pedeset sati da uđe u istoriju. Hrana mu je ponestala pre dva dana. Jedino što mu je od vode preostalo da pije bilo je pola litra reciklirane mokraćne koja je kroz njega već prošla više puta nego što je mogao da izbroji. Poisključivao je sve što je mogao da isključi. Reaktor je bio deaktiviran. Još je imao pasivne monitore, ali ne i aktivne senzore. Jedina svetlost u kabini poticala je od sjaja ekrana terminala. Čebe u koje se umotao, tutnuvši ćoškovice ispod sigurnosnih pojaseva kako ne bi odlebdelo, nije čak ni bilo priključeno na struju. Bili su mu isključeni predajnici, kako za radio-talase, tako i za poruke uskim zrakom, a transponder je spržio i pre nego što je ispisao ime na trupu broda. Nije odleteo ovoliko daleko samo da bi neki slučajni signal upozorio flotile na njegov dolazak.

Još pedeset sati – manje od toga – i moraće samo da pazi da ne bude primećen. I da ni na šta ne naleti, ali to je bilo u *las manos de Dios*.^{**}

Sa podzemnim društvom praćkaša upoznala ga je njegova rođaka Evita. Bilo je to pre tri godine, neposredno pre njegovog

^{*} Često korišćena fraza na španskom, sa posprdnim prizvukom i značenjem „pa šta“. (Prim. prev.)

^{**} Na španskom: „u Božjim rukama“. (Prim. prev.)

petnaestog rođendana. Motao se po porodičnoj rupi, majka mu je otišla na posao u fabriku za preradu vode, otac mu je bio na sastanku sa grupom za održavanje mreže koju je nadzirao, a Neo je ostao kod kuće, izbegavši školu četvrti put za mesec dana. Kada je sistem objavio da neko čeka pred vratima, pomislio je da ga je to školsko obezbeđenje provalilo zbog toga što je bio odsutan bez odobrenja. Umesto toga, tamo je bila Evita, njegova sestra od tetke po majci.

Bila je dve godine starija od njega. Prava žiteljka Pojasa. Imali su ista izdužena, vitka tela, ali ona je bila *odande*. Svidala mu se Evita od trenutka kada ju je prvi put ugledao. Sanjao je o tome kako bi ona izgledala bez odeće. Kako bi izgledalo kad bi je poljubio. Sada je bila tu, a on je bio sam kod kuće. Srce mu je lupalo tripudat brže nego inače pre nego što je otvorio vrata.

„*Esá, unokabátya*“, rekla je ona, osmehnuvši se i slegnuvši ramenom.

„*Hoy*“, kazao je on, potrudivši se da se ponaša smireno i hladno. On je odrastao u masivnom gradu u svemiru, na stanici Cerera, baš kao i ona, ali njegov otac je bio niskog, zdepastog stasa, što ga je karakterisalo kao Zemljanina. Imao je on jednako prava na kosmopolitski sleng Pojasa koliko i ona, ali kod nje je to zvučalo prirodno. Kada ga je on koristio, osećao se kao da oblači nečiju tuđu jaknu.

„Neki *coyos* se sastaju dole, kod luke. Iza, Silvestari Kampos“, rekla je ona, isturenog kuka, usta mekih kao jastuk, sjajnih usana. „Oš?“

„*Que no?*“, kazao je on. „Ionako nemam pametnija posla.“

Kasnije je proključivio da ga je pvela zato što se Mila Sana, Marsovka konjastog lica malo mlađa od njega, ložila, i svi su mislili da će biti zabavno gledati kako se ružna devojkica sa unutrašnje planete mota oko polutana, ali tada njega već nije bilo ni briga za to. Upoznao se sa Silvestarijem Kamposom i čuo za praćkarenje.

To je išlo ovako: Neki *coyo* bi sklepaó čamac. Možda bi ga pronašao napuštenog. Možda bi ga maznuo. Verovatno je makar neki njegov deo bio ukraden. Nije to moralo da bude ništa opsežnije od pukog pogonskog dela, ležaja za ubrzanja i dovoljno vazduha i vode da se posao obavi. Onda se sve svodilo na projektovanje putanje. Bez Epštajna, pogon je sagorevao kuglice goriva prebrzo da se stigne bilo kuda. Ili makar ne bez pomoći. Štos je bio u tome da se projektuje tako da potisak – a najbolji su ispaljivali

mlaz samo jednom – izbaci brod kroz gravitaciono polje, iskoristi brzinu planete ili meseca, i otisne se što je moguće dublje. Potom se morao pronaći način za povratak a da praćkaš ne umre. Sve se morao pronaći način za povratak a da praćkaš ne umre. Sve se pratilo dvostruko šifrovanom mrežom koju je bilo teško provaliti koliko i sve što su nudili Loka Griga ili Zlatna grana. Možda su oni to i organizovali. Bilo je đavolski nezakonito, a neko je organizovao kladenje. Opasno, u čemu je i bila stvar. A onda, kad se vratiš, svi znaju za tebe. Možeš da se izležavaš na žurci u skladištu, piješ koliko god hoćeš, pričaš kako god želiš i uhvatiš Evitu Jung za desnu sisu a da ti ona čak i ne kaže da je pustiš.

I tek tako, Neo, koji nikada nije mnogo mario za bilo šta, postao je veoma ambiciozan.

„Ljudi ne smeju zanemariti da Prsten nije čaroban“, kazala je Marsovka. Neo je proveo mnogo vremena u proteklim mesecima posmatrajući vesti o Prstenu, i do sada mu se od svega najviše dopadala ona. Lepo lice. Lep naglasak. Nije bila dežmekasta kao neka Zemljanka, ali nije pripadala ni Prstenu. Kao ni on. „Još ga ne razumemo, i možda ga nećemo razumeti ni u decenijama koje predstoje. Ali poslednje dve godine su nam donele neka od najinteresantnijih i najzbuđljivijih otkrića u tehnologiji materijala još od pronalaska točka. U sledećih deset ili petnaest godina, počemo da vidamo u primeni ono što smo naučili posmatrajući protomolekul, i to će biti...“

„Voće. Sa. Otravnog. Drveta“, reče stari, smežurani *coyo* kraj nje. „Ne smemo dopustiti da zaboravimo da je to nastalo iz masovnog pokolja. Zločinci i monstrumi iz *Protogena* i *Mao-Kvika* upotrebili su to oružje na nevinom stanovništvu. Sve je ovo započeto klanicom, a to što profitiramo iz ovoga čini nas sve saučesnicima.“

Na snimku se pojavio voditelj, koji se osmehnuo i zavrteo glavom pred smežuranim.

„Rabine Kimble“, reče voditelj, „stupili smo u kontakt sa nepobitno tuđinskom tvorevinom koja je osvojila stanicu Eros, provela malo više od godine pripremajući se u tom groznom ekspres loncu Venere, a onda lansirala masivan kompleks građevina tik izvan orbite Urana stvarivši prsten širok hiljadu kilometara. Ne sugerisete valjda da imamo moralnu obavezu da prenebregavamo te činjenice.“

„Himlerovi eksperimenti sa hipotermijom u Dahauu...“, započe smežurani *coyo*, mrdajući prstom u vazduhu, ali sada je došao red na lepu Marsovku da ga prekine.

„Molim vas, možemo li se malo odmaći od četrdesetih godina dvadesetog veka?“, reče ona s osmehom koji je govorio: *Prijateljski se ophodim, ali zajebi više i umukni*. „Nisu ovo svemirski nacisti. Ovo je najvažniji događaj u istoriji čovečanstva. *Protogenova* uloga u njemu bila je grozna, i on je zbog toga kažnjen. Ali mi moramo da...“

„Ne *svemirski* nacisti!“, dreknu matori *coyo*. „Nacisti nisu iz *svemira*. Oni su ovde, među nama. Oni su zveri naše najgore prirode. Profitiranjem od tih otkrića mi *legitimizujemo* način na koji smo do njih došli.“

Lepojka zakoluta očima i pogleda u voditelja kao da traži pomoć. Voditelj slegnu ramenima prema njoj, zbog čega se matori samo još više ražesti.

„Prsten je iskušenje koje vodi u greh“, povika matori *coyo*. Na krajevima usta bile su mu bele mrljice koje je montažer video-snimka ostavio vidljivim.

„Mi ne znamo šta je protomolekul“, reče lepojka. „S obzirom na to da je trebalo da obavi svoje na praiskonskoj Zemlji sa jednoćelij-skim organizmima i da se našao na Veneri sa beskrajno složenijim supstratom, verovatno uopšte i ne dejstvuje, ali mogu svakako da kažem kako iskušenje i greh sa njim nemaju nikakve veze.“

„To su žrtve. Vaš složeni supstrat? To su zaražena tela nevinih!“

Neo smanji jačinu zvuka i ostade neko vreme da ih posmatra kako samo gestikuliraju jedni prema drugima.

Njegovo planiranje putanje za *Y Que* trajalo je mesecima, i on je pronašao vreme kada su Jupiter, Evropa i Saturn bili na odgovarajućim položajima. Procep je bio toliko uzan da je sve ličilo na gađanje pikado strelicom sa udaljenosti od pola kilometra kako bi njome pribio movino krilo. Štos je bio u Evropi. Bliski prolazak kraj Jupiterovog meseca, a onda dole, toliko blizu gasnog džina da ga ovaj gotovo povuče sebi. Onda ponovo napolje, u dugo putovanje kraj Saturna, gde će usisati još energije iz njegove orbitalne brzine, i potom dalje napolje u prazninu, bez ponovnog ubrzanja, ali brže nego što bi iko mogao da očekuje od male preuređene letelice za asteroide. Kroz milione kilometara vakuuma da bi pogodio metu manju od komarčevog šupka.

Neo je zamišljao izraze lica onih na svim tim naučnim i vojnim brodovima parkiranim oko Prstena kada jedan mali brod, bez transpondera i u balističkom letu, iskrсне niotkuda i spiči se pravo kroz Prsten brzinom od sto pedeset hiljada kilometara na sat. Posle toga će morati da bude brz. Neće mu preostati dovoljno goriva da se potpuno zaustavi, ali usporiće dovoljno da mogu da pošalju spasilački brod po njega.

Provešće neko vreme u ćorki, to je sigurno. Možda dve godine, ako sudije budu nadrđane. Ali ovo vredi toga. I same poruke iz crne mreže na kojoj su ga svi njegovi prijatelji pratili uz neprekidni i sve glasniji refren *bog te mazô ovo će da upali* opravdavale su sve to. Ući će u istoriju. Za sto godina, ljudi će i dalje pričati o najkurčevitijem letu iz pračke. Utrošio je mesece kako bi izgradio *Y Que*, više od toga provešće u tranzitu, a potom i vreme u zatvoru. Vredelo je. Postaćé besmrtn.

Dvadeset sati.

Najveću opasnost predstavljala je flotila oko Prstena. Zemlja i Mars su pre više meseci međusobno ubogaljili flote i pretvorili ih u kljakave starce, ali ono što je od njih preostalo uglavnom se nalazilo oko Prstena. Ili dole, kod unutrašnjih planeta, ali Neo za to nije mario. Dvadesetak ili tridesetak velikih vojnih brodova nadziralo se uzajamno dok su sve naučne letelice u sistemu zagledale, osluškivale i krotko lebdele nekoliko hiljada kilometara od Prstena. Sva ta mornarička sila bila je prisutna kako bi se uverila da niko ništa neće pipnuti. Svi su bili uplašeni. Čak i sa svim tim metalom i keramikom natrpanim u istom malom kutku svemira, čak i na relativno kratkih hiljadu kilometara spoljnog prečnika Prstena, izgledi da naleti na nešto bili su zanemarljivi. Bilo je tamo mnogo više ničega nego nečega. A bude li zaista udario u jedan od brodova iz flotile, neće ni stići da se zbog toga zabrine, pa je to samo prepustio Devici i počeo da podešava kameru velike brzine snimanja. Kad se to konačno dogodi, biće toliko brzo da čak ni on neće znati je li stigao do odredišta, dok ne analizira podatke. I hteo je da se postara za to da sve ostane zabeleženo. Ponovo je uključio predajnike.

„Zdravo“, rekao je u kameru, „ovde Neo. Neo solo. Kapetan i posada samostalnog trkača iz Pojasa *Y Que Mielista*, ja. Imam još šest sati do najvećeg uklizavanja otkad je Bog stvorio čoveka. Tako mi moje mame, slatke Sofije Brun, i našeg gospoda i spasitelja Isusa. Pazite dobro. Trepnete li, propustićete to, *que sa?*“

Odgledao je fajn. Izgledao je propalo. Verovatno je imao vremena; mogao bi da obrije tu pacovsku bradicu i makar veže kosu na potiljku. Sada je priželjkivao da je nastavio sa dnevnim vežbama kako mu ramena ne bi izgledala toliko uska. Bilo je prekasno za to. Opet, mogao je da podesi ugao kamere. Leteo je balistički. Nije morao da se brine zbog gravitacije od potisnog pogona.

Ponovo je pokušao iz dva drugačija ugla sve dok nije zadovoljio taštinu, a onda prešao na spoljne kamere. Uvod mu je trajao malo duže od deset sekundi. Počeo je da emituje posle dvadeset sekundi, i zatim prebacio na spoljne kamere. Više od hiljadu kadrova u sekundi, a Prsten bi opet mogao da mu promakne između slika. Morao je da se nada najboljem. Sada ionako nije mogao da dođe do bolje kamere, sve i da je postojala.

Popio je ostatak vode i pozeleo da je poneo makar još malo hrane. Tuba proteinske kaše bi mu baš prijala. Ubrzo će biti gotovo. Biće u nekom zemaljskom ili marsovskom brodskom zatvoru sa pristojnim toaletom, vodom za piće i zatvoreničkom hranom. Gotovo se radovao tome.

Njegov uspavani komunikacioni sistem probudio se i zapištao preko uskog zraka. Otvorio je vezu. Po šifri je video da poruka stiže iz crne mreže, i da je odaslana dovoljno davno da mu stigne tu. Nije bio jedini koji se pravio važan.

Evita je i dalje bila lepa, ali je sada više ličila na ženu nego kad je on počeo da prikuplja novac i delove kako bi napravio *Y Que*. Još pet godina, i od te lepote neće ostati ništa. Ipak, još se ložio na nju.

„*Esá, unokabátya*“, rekla je. „Oči sveta. *Toda auge*. Moje takođe.“

Osmehnula se i on na tren pomisli da će ona zadići majicu. Za sreću. Poruka se prekinula.

Još dva sata.

„Ponavljam, ovde marsovska fregata *Lusijen*, neidentifikovanom brodu koji se primiče Prstenu. Odmah odgovorite inače otvaramo vatru.“

Tri minuta. Prerano su ga primetili. Prsten je još bio udaljen tri minuta, i nije trebalo da ga vide pre nego mu preostane manje od jednog.

Neo se nakašlja.

„Nema potrebe, *que sa?* Nema potrebe. Ovde *Y Que*, trkač sa stanice Cerera.“

„Transponder vam nije uključen, *Y Que*.“

„Pokvario se, da? Trebaće mi pomoć oko toga.“

„Radio vam sasvim dobro funkcioniše, ali ne čujem signal za opasnost.“

„Nisam u opasnosti“, reče on, razvlačeći slogove kako bi uštinuo svaki mogući dodatni sekund. „Letim balistički. Mogu da startujem reaktor, ali potrajaće to nekoliko minuta. Možda da mi malo pomognete, a?“

„U zabranjenom ste delu svemira, *Y Que*“, reče Marsovac i Neo oseti da mu se lice širi u osmeh.

„Ne sporim“, reče on. „Ne sporim. Predajem se. Samo moram malo da usporim. Za par sekundi aktiviram potisnik. Malo strpljenja.“

„Imate deset sekundi da promenite putanju i udaljite se od Prstena, inače otvaramo vatru.“

Strah je imao ukus pobeđe. Uspeo je. Naciljao je Prsten i oni su izludeli zbog toga. Jedan minut. Počeo je da zagreva reaktor. Sada više nije morao ni da laže. Svi senzori koje je imao započeli su sekvencu podizanja sistema.

„Ne pucajte“, reče on, dok je za sebe rukom oponašao drkanje. „Molim vas, gospodine, ne pucajte u mene. Usporavam koliko god mogu.“

„Imate pet sekundi, *Y Que*.“

Imao je trideset sekundi. Ekрани za identifikaciju prijatelja i neprijatelja poiskakali su čim je brodski sistem u potpunosti oživeo. *Lusijen* će proći blizu njega. Možda na nekih sedamsto kilometara. Nije ni čudo što su ga videli. Sa te udaljenosti, *Y Que* im je sigurno aktivirao upozorenja na pretnju da zasvetle kao za Božić. Šteta, nije imao sreće.

„Možete da pucate ako hoćete, ali ja kočim što brže mogu“, reče on.

Oglasi se uzbuna. Na displeju se pojaviše dve nove tačke. *Hijo de puta* je zaista lansirao torpeda.

Petnaest sekundi. Uspeće. On poče da emituje i uključi spoljnu kameru. Prsten je bio tamo negde napolju, i njegov krug prečnika hiljadu kilometara još je bio previše mali i taman da bi se video golim okom. Tamo se videlo samo bezbroj rasutih zvezda.

„Ne pucajte!“, viknu on marsovskoj fregati. „Ne pucajte!“

Tri sekunde. Torpeda su ga brzo sustizala.

Jedan sekund.

Sve zvezde se najednom pogasiše.

Neo kucnu po monitoru. Badava. Na ekranu za identifikaciju prijatelja i neprijatelja nije bilo ničega. Nikakve fregate. Nikakvih torpeda. Ničega.

„E ovo je“, reče on, ne obrativši se nikome niti bilo čemu, „stvarno čudno.“

Nešto plavo zasvetluca na monitoru i on se primaknu, kao da će mu sve biti jasnije ako se bude nalazio nekoliko centimetara bliže ekranu.

Senzorima za aktiviranje uzbune zbog jake gravitacije trebalo je pet stotinki da se jave. Elektronskom kolu sistema za uzbunu trebalo je još tri stotinke da reaguje i usmeri energiju u crvenu LED lampicu i sirenu za slučaj opasnosti. Na maloj konzoli, sistemu upozorenja zbog usporavanja od devedeset devet gravitacija bilo je potrebno glečerskih pola sekunde kako bi aktivirao svoje svetlosne diode. Ali tada je od Nea već ostala samo crvena mrlja u kabini, pošto ga je usporavanje broda hitnulo napred kroz ekran na pregradu za manje vremena nego što je sinapsama trebalo da pošalju impulse. Pet dugih sekundi, brod je krckao i naprezao se, i nije se samo zaustavljao, već je bivao zaustavljen.

U jednoobraznoj tami, spoljna kamera velike brzine nastavila je da emituje i šalje svojih hiljadu kadrova u sekundi, prikazujući ništavilo.

A zatim i nešto drugo.

Prvo poglavlje: Holden

Kada je bio dečak, na Zemlji, i kada je živeo pod otvorenim plavetnilom neba, jedna od njegovih majki provela je tri godine trpeći nekontrolisane migrene. Bilo mu je teško da je gleda bledu i preznojenu od bola, ali simptomi kojima je zračila pred napade bili su gotovo gori. Čistila je po kući ili radila na ugovorima za svoju advokatsku kancelariju, kada bi leva šaka počela da joj se steže, uvija sve dok joj vene i tetive ne zakrckaju od naprezanja. Onda bi joj oči izgubile fokus, zenice bi joj se raširile toliko da joj plave oči postanu crne. Kao da je gledao nekoga usred srčanog napada, pa je uvek pomišljao da će ona *ovog* puta umreti od toga.

Bilo mu je tada šest godina, i nikada nije rekao nikome od svojih roditelja koliko ga te migrene uznemiravaju niti koliko od njih strepi, čak i kada se čini da je sve u najboljem redu. Taj strah mu je postao poznat. Gotovo očekivan. Trebalo je da samim tim prestravljenost otupi, i možda je tako i bilo, ali zato ju je zamenio osećaj da je on zarobljen u klopki. Napad je mogao da se dogodi svakog trena, i nije se mogao izbeći.

To je zatrovalo sve, koliko god neznatno bilo.

Bilo je to veoma nalik slutnji da ga neko progoni.

„Kuća je uvek na dobitku“, povika Holden.

On i posada – Aleks, Ejmos, Naomi – sedeli su za privatnim stolom u salonu za istaknute goste u najskupljem hotelu na Cereri.

Čak i tu, zvonjava, zvižduci i digitalizovani glasovi mašina za kockanje bili su dovoljno glasni da zagluše i najopušteniji razgovor. Onih nekoliko frekvencija kojima ti zvuci nisu dominirali ispunjavalo je visoko čangrljanje mašina za pačinko i duboka bas tutnjava benda koji je svirao na jednoj od tri bine u kockarnici. Sve je to stvaralo zid zvukova od kojih je Holdenu vibrirala utroba i od kojih mu je zvonilo u ušima.

„Šta?“, doviknu mu Ejmos.

„Na kraju, kuća je uvek na dobitku!“

Ejmos je zurio u ogromnu hrpu žetona koja je stajala ispred njega. On i Aleks su ih brojali i delili pripremajući se za sledeći pohod na kockarske stolove. Onako odokativno, Holden je pretpostavljao da su dobili oko petnaest hiljada novih cererskih jena samo u poslednjih sat vremena. Bila je to zadivljujuća gomila. Kad bi sada mogli da prestanu, bili bi na dobitku. Ali naravno, oni sada nisu hteli da prestanu.

„Dobro“, reče Ejmos. „Šta?“

Holden se osmehnu i slegnu ramenima. „Ništa.“

Ako njegova posada želi da izgubi nekoliko hiljada dolara tako što će se izduvati za stolovima za ajnc, ko je pa on da se u to meša? Istina je bila da to ne bi ni zagrebalo ono što su zaradili od poslednjeg ugovora, a taj je bio samo jedan od tri koje su ispunili u protekla četiri meseca. Biće to veoma berićetna godina.

Holden je u protekle tri godine počinio mnogo grešaka. Odluka da napusti posao ASP-ovog reketaša i postane samostalni preduzetnik nije bila među njima. U mesecima otkad je postao nezavisni kurirski i brod za pratnju, *Rosinante* je prihvatio sedam poslova, i svi su oni bili unosni. Novac su potrošili na to da preurede brod od pramca do krme. Pretrpeo je on nekoliko teških godina, i bilo mu je potrebno malo ljubavi.

Kada su završili sa tim a opet im je preostalo više novca na računu nego što su umeli da potroše, Holden je od posade zatražio da mu sačini spisak želja. Naomi je platila da se pregrada u njihovim odajama iseče kako bi se dve sobe spojile. Sada su imali krevet dovoljno velik za dvoje, i dovoljno prostora da se oko njega kreću. Aleks je ukazao na to koliko je teško kupiti nova brodska torpeda vojnog kvaliteta, i zatražio je da se na hrbat

Rosija ugradi elektromagnetni top. Time će dobiti više borbeno moći nego što bi je dobili zahvaljujući odbrambenim topovima, a to oružje kao municiju koristi samo zrna od tungstena teška oko jednog kilograma. Ejmos je potrošio trideset hiljada kad su svratili na Kalisto, kupivši im dodatke za usavršavanje motora namenjene stalnim kupcima. Kad je Holden napomenuo da je *Rosi* već sposoban da ubrza toliko naglo da pobije posadu i upitao čemu ta poboljšanja, Ejmos je odgovorio: „Zato što je to sranje strava.“ Holden je samo klimnuo glavom, osmehnuo se i platio račun.

Čak i posle prvobitnog vrtoglavog zamaha trošenja, ostalo im je dovoljno da sebi isplate plate pet puta veće od onih koje su zarađivali na *Kenterberiju* i da za brod imaju vode, vazduha i kuglica goriva za čitavu sledeću deceniju.

To je verovatno bilo privremeno. Nastupiće i vreme oskudice kada neće imati posla, pa će morati da ekonomišu i snalaze se. Jedino što to vreme nije bilo danas.

Ejmos i Aleks su završili sa prebrojavanjem svojih žetona i vikali su kako bi Naomi objasnili izvesne fine cake u vezi s ajncom, u nadi da će je naterati da im se pridruži za stolovima. Holden je mahnuo kelneru, koji je munjevito dotčao da primi njegovu porudžbinu. Tu, u salonu za istaknute goste, nije bilo poručivanja preko ekrana na stolu.

„Šta imate od skoča, ali da je napravljeno od pravih žitarica?“ upita Holden.

„Imamo nekoliko destilata sa *Ganimeda*“, reče kelner. On je ovladao trikom koji mu je omogućavao da ga ljudi čuju usred larme a da ne mora da se napreže. Osmehnuo se Holdenu. „Ali za izbirljivog gospodina sa *Zemlje*, imamo i nekoliko boca šesnaest godina starog lagavulina koje čuvamo po strani.“

„Hoćete reći da je to pravi skoč iz Škotske?“

„Sa ostrva *Islej*, da budem precizan“, odgovori kelner. „Cena je hiljadu dvesta po boci.“

„Želim to.“

„Da, gospodine, i četiri čaše.“ Kelner klimnu glavom i zaputi se prema šanku.

„Mi odosmo sad da igramo ajnc“, reče Naomi, nasmejavši se. Ejmos je povlačio jednu gomilu žetona sa svoje tacne i gurao je preko stola prema njoj. „Hoćeš s nama?“

Bend u susednoj prostoriji prestao je da svira i pozadinski huk je spao gotovo na podnošljiv nivo na nekoliko sekundi pre nego što je neko počeo da pušta ljigavu muziku preko razglasa kockarnice.

„Ljudi, sačekajte nekoliko minuta“, reče Holden. „Kupio sam bocu nečeg lepog i želim da održim poslednju zdravicu pre nego što večeras odemo svako svojim putem.“

Ejmos je izgledao nestrpljivo sve dok boca nije stigla, a onda je proveo nekoliko sekundi u gugutanju nad etiketom. „Da, u redu, ovo je vredelo čekati.“

Holden svima nasu po čašicu, a onda podiže svoju. „Za najbolji brod i posadu sa kojom sam imao privilegiju da služim i za to budem plaćen.“

„Za to da budem plaćen!“, ponovi Ejmos, a onda iskapiše svoje čaše.

„Bog te mazô, kapetane“, reče Aleks, pa uze bocu da je osmotri. „Možemo li koju od ovih da kupimo i odnesemo na *Rosija*? Možeš da mi to odbiješ od plate.“

„Podržavam predlog“, reče Naomi, pa onda uze bocu i nasu još četiri čašice.

Na nekoliko minuta gomile žetona i primamljivost stolova za kartanje bili su zaboravljeni. A Holden ništa drugo nije ni hteo. Samo je želeo da te ljude još nekoliko trenutaka zadrži na okupu. Na svakom drugom brodu na kojem je služio, prispeće u luku bilo je prilika da se na nekoliko dana pobeagne od jednih te istih lica. Ali više ne. Ne sa ovom posadom. Ugušio je u sebi poriv da raspekmeženo kaže: *Volim vas, ljudi!*, tako što je ispio još jednu čašicu skoča.

„Još jedna, poslednja, za put“, reče Ejmos, uzevši bocu.

„Odo' ja na jedno mesto“, odgovori Holden i odgurnu se od stola. Lelujao se malo više nego što je očekivao dok je išao prema toaletu. Skoč mu je brzo došao do mozga.

Toaleti salona za istaknute goste bili su luksuzni. Tu nije bilo pisoara i umivaonika u nizu. Umesto toga, šestora vrata su vodila u privatne prostorije sa sopstvenim toaletom i umivaonikom.

Holden je gurnuo jedna od njih, ušao i zaboravio ih za sobom. Buka se gotovo sasvim izgubila čim su se vrata zatvorila. Bilo je to malo kao da je istupio iz sveta. Verovatno je sve tako i bilo projektovano. Obradovao se zbog toga što je graditelj kockarnice dozvolio da tu bude i mesto relativnog mira. Ne bi ga prenerazilo da je ugledao aparat za kockanje iznad lavaboa.

Prislonio se jednom rukom uz zid kako bi mogao da obavi svoje bez lelujanja. Bio je usred mlaza kad je u prostoriji nešto načas blesnulo, a na hromiranoj ručici toaleta video se odsev slabe plave svetlosti.

Opet.

„Tako mi boga“, reče Holden, zastavši da završi i onda zakopča šlic. „Mileru, bolje bi ti bilo da nisi tu kad se okrenem.“

On se okrenu.

Miler je bio tu.

„Hej“, zausti mrtvac.

„Moramo da popričamo“, dovrši Holden umesto njega, a onda priđe umivaoniku da opere ruke. Sićušni plavi svitac pratio ga je i onda sleteo na pult. Holden ga je spljeskao dlanom, ali kada je podigao ruku, tamo nije bilo ničega.

U ogledalu, Milerov odraz je slegnuo ramenima. Kada se kretao, radio je to mučno iskrzano, kao mehanizam koji odrađuje svoje pokrete. Kako ljudski, tako i neljudski.

„Svi su ovde odjednom“, reče mrtvac. „Ne želim da govorim o onome što se dogodilo sa Džuli.“

Holden izvuče peškir iz korpe kraj umivaonika, a onda se nasloni na pult okrenut sučelice Mileru, pa polako obrisa ruke. Drhtao je, baš kao i uvek. Slutnja pretnje i zle kobi puzila mu je uz kičmu, baš kao i uvek. Holden nije to mogao da podnese.

Detektiv Miler se osmehnu, pošto mu je pažnju privuklo nešto što Holden nije mogao da vidi.

Taj čovek je radio u snagama bezbednosti na Cereri, odakle su ga najurili pa je krenuo u sopstveni lov, u potragu za nestalom devojkom. Jednom je spasio Holdenu život. Holden je posmatrao dok je asteroid sa stanicom u kojoj su Miler i hiljade žrtava tuđinskog protomolekula bili zarobljeni padao na Veneru. Tamo je bila i Džuli Mao, devojka za kojom je Miler tragao i potom

je prekasno pronašao. Godinu dana, tuđinski artefakt je trpeo i gradio svoj nezamislivi projekat pod oblacima Venere. Kada se uzdigao, povukavši masivne strukture iz dubina i proletevši kraj orbite Neptuna kao neko džinovsko morsko stvorenje prebačeno u prazninu, Miler se uzdigao zajedno sa njim.

I sada je sve što je govorio bilo bezumno.

„Holden“, reče Miler, ne obrativši se njemu. Opisivao ga je. „Da, to ima smisla. Ti nisi jedan od njih. Hej, moraš da me saslušаш.“

„Onda mi reci nešto. Ovo sranje se otelo kontroli. Ima već godina otkako se pojavljuješ iz čista mira, i niti jednom nisi rekao ništa suvislo. Niti jednom.“

Miler odmahnu na taj komentar. Starac je disao sve brže, zadihan kao da je upravo završio trku. Kapi znoja su mu se presijavale na bledej, sivkastoj koži.

„I tako ti je bio tamo taj kupleraj bez licence, u osamnaestom sektoru. Upali smo s namerom da nahvatamo njih petnaestak, dvadesetak. Možda i više. Stigli smo tamo, ali sve je bilo očerupano, do stene. Trebalo bi da razmislim o tome. To nešto znači.“

„Šta hoćeš ti od mene?“, reče Holden. „Samo mi reci šta *hoćeš*, u redu?“

„Ja nisam lud“, reče Miler. „Kad sam lud, ubiju me. Bože, zar su me ubili?“ Milerova usta napraviše malo O, i on poče da uvlači vazduh. Usne su mu tamnele, krv ispod kože crnela. Spustio je šaku Holdenu na rame, i ona je ovome bila previše teška. Previše čvrsta. Kao da je Miler ponovo napravljen tako da umesto kostiju ima gvožđe. „Sve je ispalo okruglo pa na čoše. Stigli smo tamo, ali prazno je. Celo nebo je prazno.“

„Ne znam šta to znači.“

Miler se nagnu bliže. Dah mu se osećao na acetatna isparenja. Prikovao je pogled za Holdena, podignutih obrva, kao da ga pita je li razumeo.

„Moraš da mi pomogneš“, reče Miler. Krvni sudovi u njegovim očima bili su gotovo crni. „Oni znaju da ja umem da pronađem. Znaju da mi ti pomažeš.“

„Ti si mrtav“, reče Holden, izustivši te reči bez razmišljanja ili planiranja.

„Svi su mrtvi“, reče Miler. Skloni šaku sa Holdenovog ramena i okrenu se od njega. Čelo mu se zbunjeno nabra. „Skoro. Skoro.“

Holdenov terminal zazuja i on ga izvadi iz džepa. Naomi je napisala: Da nisi upao tamo u šolju? Holden poče da kucka odgovor, a onda prekinu shvativši da nema pojma šta bi rekao.

Kad je Miler progovorio, učinio je to glasićem gotovo detinjim, punim čuđenja i neverice.

„Jebote. *Dogodilo se*“, rekao je Miler.

„Šta se dogodilo?“, kazao je Holden.

Vrata se zalupiše kada je neko drugi ušao u susjedni odeljak, a Miler iščeznu. Miris ozona i nekih bogatih organskih nestabilnih materija nalik na prodavnicu začina u kojoj se sve ukvarilo bio je jedini dokaz da je on uopšte bio tu. A i to je mogao biti puki proizvod Holdenove mašte.

Holden ostade načas da stoji, sačekavši da mu se iz usta izgubi bakarni ukus. Sačekavši da mu otkucaji srca ponovo uspore do normalne brzine. Radio je ono što je uvek radio posle toga. Kada je najgore prošlo, umio se hladnom vodom i obrisao lice mekim peškirom. Udaljeni, prigušeni zvuk sa kockarskih podijuma mah-nito se pojačao. Džekpot.

Nije hteo da im kaže. Naomi, Aleksu, Ejmosu. Oni su zaslužili da uživaju a da im u tome ne smeta ono u šta se Miler pretvorio. Holden je znao da je poriv da to od njih skriva iracionalan, ali on se zbog toga toliko snažno osećao kao da ih štiti, da se nije mnogo predomišljao. Šta god da je Miler postao, Holden je nameravao da se ispreči između tog stvorenja i *Rosija*.

Zagledao je svoj odraz u ogledalu sve dok ovaj nije postao savršen. Bezbrizan, pomalo pijan kapetan uspešnog nezavisnog broda na odsustvu u luci. Opušten. Zadovoljan. Ponovo je izašao u paklenu gužvu kockarnice.

Na tren je to bilo kao da je kročio natrag kroz vreme. Kockarnice na Erosu. Krletka smrti. Svetla malo prejaka, zvuci malo preglasni. Holden se vrati do stola i nasu sebi još jednu čašicu. Ovu bi mogao neko vreme da pijucka. Uživao u ukusu i noći. Neko je iza njega zakreštao od smeha. Samo od smeha.

Nekoliko minuta kasnije, Naomi se pojavila, istupivši iz meteža i haosa kao spokoj u ženskom obličju. Polupijana, široka ljubav

koju je ranije osetio vratila mu se dok je gledao kako mu ona prilazi. Godinama su leteli na *Kenterberiju* pre nego što je on shvatio da se zaljubljuje u nju. Sada je shvatao da je svako jutro kada se budio sa nekim drugim bilo izgubljena prilika da udiše isti vazduh kao i Naomi. Nije mogao da dokuči na šta je uopšte mislio. Pomerio se u stranu, napravivši joj mesta.

„Opelješili su te?“, upita on.

„Aleksa“, reče ona. „Opelješili su Aleksa. Dala sam mu svoje žetone.“

„Ti si izvanredno darežljiva jedna žena“, reče on s osmehom. Naomine tamne oči su omekšale u izraz saosećajnosti.

„Miler se ponovo pojavio?“, upita ona, nagnuvši se blizu kako bi je on čuo usred buke.

„Pomalo me uznemirava to koliko lako umeš da me prozreš.“

„Čitam te kao otvorenu knjigu. A ovo i ne bi bila prva Milerova klozetska zaseda. Da li je ovog puta rekao nešto suvislije?“

„Nije“, reče Holden. „Kad pričaš sa njim, to ti je kao da pričaš sa nekim električnim problemom. U polovini slučajeva nisam čak ni siguran da primećuje moje prisustvo.“

„Ali to nikako ne može zaista da bude Miler, je li tako?“

„Ako je to protomolekul presvučen u Milera, onda je cela stvar još jezivija.“

„Pravo zboriš“, reče Naomi. „Je li makar rekao nešto novo?“

„Možda malčice. Rekao je da se nešto dogodilo.“

„Šta?“

„Ne znam. Rekao je samo: 'Dogodilo se', i nestao.“

Sedeli su nekoliko minuta zajedno, u privatnoj tišini posred gungule, isprepletenih prstiju. Ona se nagnula, poljubila ga u desnu obrvu, a onda povukla kako bi ustao sa stolice.

„Hodi“, reče ona.

„Kuda ćemo?“

„Da te naučim da igraš poker“, reče ona.

„Znam ja kako se igra poker.“

„To ti samo misliš da znaš“, reče ona.

„Hoćeš da kažeš da sam pacer?“

Ona se osmehnu i cimnu ga.

Holden odmahnu glavom. „Ako želiš, hajde da se vratimo na brod. Možemo da okupimo nekoliko ljudi pa da odigramo privatnu partiju. Nema smisla da to radimo ovde. Kuća je uvek na dobitku.“

„Nismo mi ovamo došli zbog dobitka“, reče Naomi, i usled ozbiljnosti u njenom glasu te reči su prenele i značenje dublje od onog očiglednog. „Došli smo zbog igre.“

Vest je prispela posle dva dana.

Holden je bio u brodskoj kuhinji i jeo hranu poručenu iz jednog od restorana kraj pristaništa: sos od belog luka preko pirinča, tri vrste mahunarki, i nešto toliko nalik piletini da je moglo da bude i prava stvar. Ejmos i Naomi su nadzirali utovar hranljivih materija i filtera za sisteme recikliranja vazduha. Aleks je spavao na pilotskom sedištu. Na drugim brodovima na kojima je Holden služio, prisustvo čitave posade na lađi pre nego što je polazak to nalagao bilo je gotovo nečuveno, i svi su oni provodili po nekoliko noći u pristanišnim hotelima pre povratka kući. Ali sada su bili kod kuće.

Holden je pregledao novitete na društvenim mrežama na ručnom terminalu, osmotrivši vesti i priloge u vezi sa zabavom sa svih strana sistema. Greška u bezbednosti nove igre firme *Bandao Solis* dovela je do toga da su finansijske i lične informacije šest miliona ljudi ostale zarobljene na piratskom serveru u orbiti oko Titana. Marsovski vojni stručnjaci tražili su veći budžet kako bi odgovorili na gubitke koje su pretrpeli u borbi oko Ganimeda. Na Zemlji, jedna afrička poljoprivredna koalicija prkosila je zabrani korišćenja soja bakterija koje regulišu nivo azota. Demonstranti koji su to podržavali i oni koji su bili protiv toga zauzeli su ulice Kaira.

Holden je šarao tamo-amo, pustivši da mu misli lebde po površini informacija, kad se na jednoj vesti pojavila crvena traka. A onda još jedna. Pa još jedna. Krv mu se sledila kad je ugledao sliku iznad članka. Prsten, tako su to nazivali. Džinovska tuđinska struktura koja se digla sa Venere i došla do tačke udaljene nešto manje od dve astronomske jedinice izvan orbite Urana, a onda se zaustavila i sastavila.

Holden je pažljivo pročitao vest dok je osećao strepnju u stomaku. Kad je podigao pogled, Naomi i Ejmos su bili na vratima. Ejmos je držao svoj ručni terminal. Holden je ugledao iste crvene trake na tom displeju.

„Kapetane, vide li ti ovo?“, upita Ejmos.

„Da“, reče Holden.

„Neki maloumni skot je pokušao da probije Prsten.“

„Da.“

Čak i preko daljine između Cerere i Prstena, tog ogromnog i praznog okeana svemira, vest da je sklepani brodić nekog kretena ušao s jedne strane u tuđinsku strukturu i nije izašao s druge putovala bi tek nekih pet sati. Ovo se dogodilo pre dva dana. Toliko su različite vlasti koje nadziru Prsten uspevale da sve zataškaju.

„Ovo je to, zar ne?“, reče Naomi. „Ovo je to što se dogodilo.“

Drugo poglavlje: Bik

Karlosu de Baki – za prijatelje, Biku – nije se dopadao kapetan Ešford. Nikada.

Kapetan je bio jedan od onih likova koji su umeli da se podrugnu a da i ne pomere usta. Pre nego što je Ešford u potpunosti pristupio ASP-u, stekao je diplomu iz matematike u Lunarnom studentskom gradu Bostonskog univerziteta, i nije nikada nikome dozvolio da to zaboravi. Kao da je zbog toga što ima diplomu univerziteta sa Zemlje bolji od ostalih stanovnika Pojasa. I svakako bi rado ispirao usta likovima poput Bika ili Freda, koji su zaista odrasli dole u bunaru. Ešford nije bio niti jedno, niti drugo. Zbog načina na koji se kačio za sve ono što je doprinosilo da izgleda kao ljudina – obrazovanje, povezanost sa Zemljom, odrastanje u Pojasu – nije bilo lako ne začikavati ga.

A Ešford će komandovati misijom.

„Tu je i element vremena“, reče Fred Džonson.

Fred je izgledao propalo. Bio je previše mršav. Sada su svi izgledali previše mršavo, ali Fredova tamna koža poprimila je pepeļjast ton koji je Bika nagonio na pomisao o stvarima kao što su autoimune bolesti ili nelčeni rak. Verovatno su posredi bili samo stres, godine i neuhranjenost. Isto ono što dohvati svakoga ukoliko mu se ne dogodi nešto drugo. U stvari, i Bik je malo osedeo kod slepoočnica, i nisu mu se dopadale posrane LED svetiljke koje su tobože oponašale sunčevu svetlost. To što je on i dalje bio tamniji

od ljuske jajeta više je imalo veze sa njegovom tamnopusutom majkom Meksikankom nego sa bilo čim ultraljubičastim.

U mraku je boravio otkad je napunio dvadeset dve. Sada mu je bilo više od četrdeset. A Fred, koji mu je bio pretpostavljeni oficir pod dve različite vlade, bio je još stariji od njega.

Kosina postolja konstrukcije pružala se ispred njih i elastični zidovi sijali su kao zmijska krljušt. Bilo je prisutno neprekidno tiho zujanje, vibracije građevinske opreme koje je prenosilo meso stanice. Obrtna gravitacija je ovde bila nešto manja od jedne trećine standardne Zemljine, kao na samoj stanici Tiho, i Ešford je pomalo razmetljivo ubrzavao, i potom usporavao zbog Zemljana. Bik je malčice usporio sopstvene korake kako bi ovoga naterao da duže čeka.

„Element vremena? Kako to izgleda, pukovniče?“ upita Ešford.

„Ne toliko loše kao što bi moglo da bude“, reče Fred. „Prsten se naizgled nije ni najmanje izmenio posle one velike promene u trenutku incidenta. Niko drugi nije prošao, i ništa nije izašlo napolje. Ljudi više ne seru u gaće, već su smanjili doživljaj na krajnji oprez. Mars ovome pristupa kao strogo vojničkom i naučnom pitanju. Već su poslali pet-šest naučnih letelica pod punim potiskom.“

„Kolika im je pratnja?“ upita Bik.

„Jedan razarač, tri fregate“, reče Fred. „Zemlja postupa sporije, ali opsežnije. Oni dogodine imaju izbore, i generalni sekretar je na tapetu zbog toga što se pravio da ne vidi ono što su radili odmetnuti korporacijski entiteti.“

„Baš se pitam zbog čega je tako“, reče Bik suvo. Nasmehio se čak i Ešford. Između *Protogena* i *Mao-Kvikovskog*, poredak i stabilnost Sunčevog sistema praktično su upali u mikser. Stanica Eros je nestala, preuzela ju je tuđinska tehnologija pa se sunovratila na Veneru. Ganimed je proizvodio manje od četvrtine svojih ranijih količina hrane, tako da je svaki centar stanovništva na spoljnim planetama morao da se oslanja na rezervne poljoprivredne izvore. Savez Zemlje i Marsa bio je nalik na uspomenu iz starih dobrih vremena o kakvoj je nečiji dedica mogao da priča posle preterane količine piva. Stari dobri dani, pre nego što je sve otišlo dođavola.

„Pravi predstavu“, nastavio je Fred. „Mediji. Verski lideri. Pesnici. Slikari. Sve ih vuku napolje do Prstena tako da nijedna vest ne mora da se bavi sekretarom.“

„Tipično“, reče Ešford, ali se ne potruđi da to objasni. Tipično za jednog političara. Tipično za jednog Zemljanina. „Šta tražimo tamo napolju?“

Postolje je načas zapevalo, u slučajnoj harmoniji kojom je odzvanjalo i drhtalo sve dok se nisu uključile industrijske prigušnice i zaustavile vibracije pre nego što su one dosegle tačku u kojoj bi mogle da nanesu štetu.

„Utvrdili smo samo da je neki kreten proleteo kroz Prsten velikom balističkom brzinom i nije se pojavio s druge strane“, reče Fred, pomerajući ruke u pokretu koji je kod stanovnika Pojasa ekvivalent sleganja ramenima. „Sada u Prstenu izgleda postoji neka fizička anomalija. Može biti da je Prsten pojeo brod tog malog krelca i preobrazio ga u nešto drugo. Iz Prstena je izbilo mnogo gama i rendgenskih zraka, ali nedovoljno da se poklopi sa masom broda. Možda ga je on prekinuo. Možda je Prsten otvorio kapiju, pa se sada gomila malih zelenih ljudi u letećim tanjirima sprema da tuda prođe i Sunčev sistem pretvori u svratište za kamiondžije.“

„Šta...“, zausti Bik, ali Ešford ga nadglasa.

„Ima li neke reakcije sa Venere?“

„Nikakve“, reče Fred.

Venera je bila mrtva. Godinama pošto je zagađena stanica Eros pala kroz njene oblake, sve ljudske oči bile su okrenute prema toj planeti, ne bi li videle kako se tuđinski protomolekul muči u tim žestokim uslovima i vrelini. Kristalni tornjevi visoki više kilometara dizali su se i rušili. Mreže od ugljeničnih vlakana prekrivale su planetu i iščezavale. To oružje trebalo je da preuzme jednostavna živa bića na Zemlji, pre više milijardi godina. Umesto toga, imalo je kompleksni ekosistem ljudskih tela i strukture za njihovo održavanje u otrovnoj pećnici Venere. Možda je za ostvarivanje njegovog plana trebalo više vremena. Možda je bilo lakše raditi sa složenim živim bićima. Sve je ukazivalo na to da je sa Venerom završilo. I jedino je bilo važno to da je lansiralo samosklopivi prsten u prazninu izvan orbite Urana, koji je ostao tamo mrtav kao kamen.

Sve do sada.

„I šta bi trebalo da preduzmemo?“, upita Bik. „Bez uvrede, ali naše naučne letelice nisu baš najbolje. A Zemlja i Mars su se međusobno dobro isprašili zbog Ganimeda.“

„Bićemo tamo“, reče Fred. „Ako Zemlja i Mars pošalju svoje brodove, poslaćemo ih i mi. Daju li neku izjavu, izaći ćemo i mi sa svojim saopštenjem. Ispostavi li se da polažu pravo na Prsten, suprotstavićemo im se svojim zahtevom. Ono što smo uradili kako bismo od spoljnih planeta stvorili samostalnu političku silu donelo je stvarne koristi, ali ako im prepustimo vođstvo, sve bi to moglo da ispari.“

„Smeramo li da u nekoga pucamo?“, upita Bik.

„Nadajmo se da neće doći do toga“, reče Fred.

Blaga kosina postolja dovela ih je uvis do luka platforme. U crnilu posutom zvezdama, nad njima se izvijala velika površina od čelika i keramike, osvetljena hiljadama svetiljki. Pogled napolje podsećao je na posmatranje pejzaža – bilo je to preveliko za ljudsku tvorevinu. Ličilo je na top ili na planinu. Na udolinu u krateru nekog mrtvog vulkana. Same razmere su onemogućavale da se sagleda kao brod. Ali bio je to. Građevinske mašine koje su puzale po njegovom boku bile su veće od kuće u kojoj je Bik živeo kad je bio mali, ali izgledale su kao fudbaleri na nekom dalekom terenu. Duga, tanka linija lifta na hrbatu pružala se telom doboša i prevozila osoblje od mašinskog odeljenja na jednoj strani do kontrolnog na drugoj. Sekundarna kabina, smeštena napolju, mogla je da primi u sebe desetak ljudi. Izgledala je kao zrnce soli. Blaga krivina je bila načičkana kupolama sa elektromagnetnim topovima i grubim, ljutitim izbočinama torpednih cevi.

Nekada je to bio brod *Nauvo*. Generacijski brod koji je trebalo da se zaputi prema zvezdama sa predanim mormonima u sebi i jedino sa veštačkim ekosistemom i postojanom verom u Božju milost da ih dovedu do kraja puta. Sada je to bila *Grdosija*. Najveća, najopasnija naoružana platforma u Sunčevom sistemu. U truh bi mogla da joj stanu četiri bojna broda klase *Donadžer* a da ne dodirnu zidove. Mogla je da ubrzava magnetna zrna do merljivog delića *c*. Mogla je da ponese više nuklearnih torpeda nego što je Alijansa Spoljnih Planeta uopšte imala. Njen komunikacioni laser bio je dovoljno moćan da progori čelik, ako mu se dâ dovoljno vremena. Ništa drugo nije moglo biti nesumnjivije i efektivnije sazdanog da zaplaši, osim da su na brodu nafarbalili zube i podigli mu na leđima ajkulino peraje veliko kao stambena zgrada.

A to je bilo dobro, pošto je brod bio preuređena kanta, i ako ikada upadnu u pravu borbu, nagrabišće u njemu. Bik krišom pogleda u Ešforda. Kapetanu je brada bila podignuta uvis, a oči su mu sijale od ponosa. Bik uvuče usne među zube.

I poslednje niti težine nestale su kad su se platforma i postolje uklopili u nepomičnost *Grdosije*. Jedna od udaljenih građevinskih mašina blesnula je u sjaju belom kao sunce kada je započela sa zavarivanjem.

„Koliko još dok ne budemo mogli da ga povezemo?“, upita Ešford.

„Tri dana“, reče Fred.

„Po građevinskom izveštaju, brod će biti spreman za nekih desetak“, reče Bik. „Trebalo da radimo na njemu dok letimo?“

„Takva nam je namera“, reče Fred.

„Zato što bismo mogli da sačekamo ovde još nekoliko dana, obavimo radove na doku, i malo jače nagarimo u odlasku, tako da stignemo u isto vreme.“

Tišina je bila neprijatna. Bik je znao da će biti tako, ali to je moralo da se kaže.

„Komforu i moralu posade potrebna je podrška koliko i brodu“, reče Fred, i diplomatija izmeni oblik njegovih reči. Bik ga je poznao dovoljno dugo da bi to čuo. *Stanovnici Pojasa ne žele da se više nagari*. „Osim toga, lakše je obaviti posao u letu pod nižom gravitacijom. Biće, sve je već podešeno do najfinijih detalja. Krećete za tri dana.“

„Je li to neki problem, što se vas tiče?“, reče Ešford.

Bik se blentavo osmehnu kao i uvek kada je želeo da kaže istinu i izbegne nevolje u koje bi mogao zbog toga da upadne.

„Krećemo da pokažemo mišiće Zemlji i Marsu dok Prsten izvođi raznorazne zastrašujuće i tajanstvene tuđinske kerefefe. Imamo posadu koja nikad nije radila zajedno, brod koji je upola napravljen od delova olupina, bez dovoljno vremena da sve dovedemo u red. Naravno da je problem, ali mi taj problem ne možemo da rešimo, pa ćemo svejedno ovo da uradimo. Najgore što može da nam se desi jeste da svi izginemo.“

„Vesela pomisao“, reče Ešford. Sav je zračio negodovanjem. Bikov osmeh se raširi i on slegnu ramenima.

„Desiće se to pre ili kasnije.“

* * *

Bikove odaje na stanici Tiho bile su luksuzne. Četiri sobe, visoke tavanice, privatni mokri čvor sa stvarnim dovodom vode. Nije toliko dobro živio čak ni u vreme svog detinjstva na Zemlji. Proveo je detinjstvo u stambenom kompleksu u Zajedničkoj interesnoj zoni Nju Meksika, gde je stanovao sa roditeljima, bakom, dva ujaka, tri tetke i oko hiljadu rođaka, kako se činilo. Kad je napunio šesnaest godina i odbio da se zaposli na farmi, zaputio se na jug u Alamo-gordo i odradio dvogodišnju službu demontirajući drevne stanice za solarni elektricitet iz starih loših dana pre fuzije. Delio je spavaonicu sa još deset momaka. Mogao je i dalje da ih zamisli, kakvi su u to vreme bili, mršavi, mišićavi, goli do pojasa ili sa košuljom vezanom oko glave. Još je osećao kako mu sunce Nju Meksika pritiska grudi kao ruka dok se čvario u zračenju i toplini nekontrolisane fuzione reakcije, zaštićen samo daljinom i širokim plavim nebom.

Kad mu je istekao dvogodišnji rok službe, pokušao je da pohađa tehnološki fakultet, ali je bio rasejan zahvaljujući hormonima i alkoholu. Kada je odustao od školovanja, mogao je da bira između vojske i toga da živi od najosnovnijih fizičkih poslova. Izabrao je ono što mu je manje ličilo na smrt. U marincima nikada nije imao ležaj veći od predsoblja odaja na stanici Tiho. Nije imao nikakav prostor koji bi mogao da nazove svojim stanom sve dok nije napustio vojsku. Boravak na stanici Cerera nije mu prijao. Rupa u kojoj se nastanio nalazila se gore, blizu središta obrtanja, sa slabom gravitacijom i jakim Koriolisovim efektom. Bilo je to tek mesto na koje je išao kako bi odspavao posle pijančenja, ali je makar bilo njegovo. Goli zidovi od uglučane stene, rezervni brodski krevet sa remenjem za vezivanje pod slabom gravitacijom. Neki raniji vlasnik je na zidu uklesao reči *besso o nadie*. Bio je to izraz stanovnika Pojasa za *bolje ili ništa*. On u to vreme nije ni znao da je posredi politički slogan. Stvari koje je pribavio posle dolaska na stanicu Tiho – ram u kojem se smenjivalo desetak lepih porodičnih slika sa Zemlje, kalajni svećnjak u santos stilu* koji njegova bivša

* Santos – tradicionalni stil izrade religioznih skulptura iz Nju Meksika. (Prim. prev.)